

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2014/0199 van 18 maart 2014
in de zaak 1213/0285/A/4/0279

In zake:

1. de nv **HAESAERTS INTERMODAL**
2. de nv **BREENDONK CONTAINER SERVICES**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Jan GHYSELS
kantoor houdende te 1170 Brussel, Terhulpssteenweg 187
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partijen

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **ANTWERPEN**

verwerende partij

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 26 december 2012, strekt tot de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 11 oktober 2012.

De deputatie heeft het administratief beroep van de verzoekende partijen tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Puurs van 14 juli 2012 niet ingewilligd.

De deputatie heeft aan de verzoekende partijen een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor het regulariseren van een parking.

De bestreden beslissing heeft betrekking op een perceel gelegen te Puurs, Koningin Astridlaan 29 en met als kadastrale omschrijving afdeling 3, sectie A, nummer 691V.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft geen antwoordnota ingediend maar heeft wel een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partijen hebben geen toelichtende nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 14 januari 2014, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Nathalie DE CLERCQ heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Yves SACREAS die loco advocaat Jan GHYSELS verschijnt voor de verzoekende partijen is gehoord.

De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, is niet ter zitting verschenen. Gelet op artikel 4.8.27 VCRO verhindert de afwezigheid van partijen de geldigheid van de zitting, en dus van de behandeling van de zaak, echter niet.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

Op 10 mei 2012 (datum van het ontvangstbewijs) dienen de verzoekende partijen bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Puurs een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het regulariseren van een parking”*.

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 5 augustus 1976 vastgestelde gewestplan ‘Mechelen’, gelegen in bufferzone.

Het perceel is niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 29 mei 2012 tot en met 28 juni 2012, wordt één bezwaarschrift ingediend.

De gemeentelijke mobiliteitsambtenaar brengt op 29 mei 2012 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

Het Agentschap Wegen en Verkeer brengt op 18 juni 2012 volgend ongunstig advies uit:

“ ...

Er wordt een ONGUNSTIG advies verleend gezien:

- ***De bouwvrije strook van 30m naast het autosnelwegdomein wordt niet gerespecteerd***

...”

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Puurs weigert op 14 juli 2012 een stedenbouwkundige vergunning aan de verzoekende partijen. Het college motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening:

Deze beoordeling – als uitvoering van art. 1.1.4 van de codex gericht op een duurzame ruimtelijke ontwikkeling en met oog voor de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economische, esthetische en sociale gevolgen – houdt rekening met de volgende criteria als uitvoering van art. 4.3.1 van de VCRO:

- *Functionele inpasbaarheid – parkeerplaats bij bedrijfsgebouw*
- *Mobiliteitsimpact – parkeerplaats voor personeelsleden en/of bezoekers, de*

- toegang tot buurtweg 13 moet steeds mogelijk blijven*
- *Schaal – parkeerplaats*
- *Ruimtegebruik en bouwdichtheid ---*
- *Visueel-vormelijke elementen – parking in asfalt – geen waterdoorlatende materialen*
- *Cultuurhistorische aspecten ---*
- *Het bodemreliëf – bestaande reliëf wordt behouden*
- *Hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen – aanleggen parking in bufferzone.*

De parking werd aangelegd in een bufferzone, een zone die dient in haar staat bewaard te worden of als groene ruimte ingericht te worden. Deze zone dient als overgangsgebied tussen gebieden waarvan de bestemmingen niet met elkaar te verenigen zijn of die ten behoeve van de goede plaatselijke ordening van elkaar moeten gescheiden worden.

Deze zone zorgt voor de overgang van de A12 naar het woongebied met landelijk karakter georiënteerd langs Schaafstraat.

Bijgevolg is de aanvraag niet in overeenstemming met de bestemming volgens het gewestplan.

Tevens is de parking deels gelegen binnen de bouwvrije strook van 30m naast het autosnelwegdomein. Het advies van het Agentschap Wegen en Verkeer is bijgevolg ongunstig, dit is een bindend advies. De parking is aangelegd in asfalt zonder het voorzien van goten voor het afvloeien van regenwater. Het ingediende bezwaar wordt dus deels gevolgd wat betreft de bestemming van het gewestplan.

Er kan niet akkoord gegaan worden met de regularisatie van de bestaande parking en de aanvraag moet geweigerd worden.

...

De verzoekende partijen tekenen tegen deze beslissing op 17 augustus 2012 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 4 oktober 2012 om dit beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

Na de hoorzitting van 9 oktober 2012 beslist de verwerende partij op 11 oktober 2012 om het beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te weigeren. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

Volgens het vastgestelde gewestplan van Mechelen (goedgekeurd bij KB van 5 augustus 1976) situeert de aanvraag zich in bufferzone.

De bufferzones dienen in hun staat bewaard te worden of als groene ruimte ingericht te worden, om te dienen als overgangsgebied tussen gebieden waarvan de bestemmingen niet met elkaar te verenigen zijn of die ten behoeve van de goede plaatselijke ordening van elkaar moeten gescheiden worden.

De aanvraag is niet in overeenstemming met deze planologische bestemming van het gewestplan.

De aanhorigheden van de industriële bedrijven dienen voorzien te worden binnen het industriegebied. De bufferzones zijn voorzien om een buffer te vormen ten opzichte van

het woongebied. Dit geldt zowel voor de snelweg als het industriegebied en niet enkel voor de snelweg zoals wordt geponeerd door beroeper.

Het gewestplan dateert van 1976. Toen werd de bufferzone ingesteld. De parking is volgens de aanvrager in gebruik sinds de jaren '80, dus na de in werking treding van het geldende gewestplan.

De aanvrager toont niet aan dat de parking van voor de in werking treding van het gewestplan zou dateren. De parking werd aangelegd zonder vergunning terwijl wel een vergunning vereist was. Het betreft aldus geen instandhouding van de bestaande toestand.

De bufferzone dient als groene ruimte te worden ingericht.. De aanvraag is hier strijdig mee.

Er is een gunstig advies van de brandweer.

Het advies van de Polder van Vliet en Zielbeek is voorwaardelijk gunstig. De voorwaarden uit dit advies dienen strikt nageleefd te worden.

Het advies van het Agentschap Wegen en Verkeer is ongunstig. De asfaltering bevindt zich in de 30m bouwvrije strook ten opzichte van het autosnelwegdomein. Dit is niet toegelaten.

Beroeper stelt dat de asfaltering niet kan beschouwd worden als bouwwerk en dat enkel op 10m constructies absoluut verboden zijn. Echter is de wegbeheerder hier van oordeel dat inname van de bouwvrije 30m strook niet kan aanvaard worden, ook niet voor verharding. Het advies is bindend zodat geen vergunning kan verleend worden.

De aanvraag dient getoetst op haar verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening.

De aanvraag is strijdig met de bestemming en aldus niet functioneel inpasbaar in de omgeving.

De mobiliteitsimpact dient opgevangen te worden in het industriegebied zelf en niet in de aanpalende bufferzones.

De aanvraag past zich niet in in de omgeving en dient geweigerd te worden.

...

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

De verwerende partij heeft de bestreden beslissing op 13 november 2012 betekend aan de verzoekende partijen. Het beroep van de verzoekende partijen, ingesteld met een aangetekende brief van 26 december 2012, is tijdig.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

De verzoekende partijen zijn de aanvragers van de vergunning en beschikken overeenkomstig artikel 4.8.11 §1, 1° VCRO over het vereiste belang.

V. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 1.1.4 VCRO, van artikel 4.3.1, §1, 1° a) VCRO, van artikel 4.4.9 §1 VCRO, van artikel 4.7.23 §1 VCRO, van artikel 14.4.5 van het koninklijk van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, van het koninklijk besluit van 5 augustus 1976 houdende vaststelling van het gewestplan Mechelen, van artikel 8.8 van de bijlage bij het besluit van de Vlaamse regering van 11 april 2008 tot vaststelling van nadere regels met betrekking tot de vorm en de inhoud van de ruimtelijke uitvoeringsplannen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het motiveringsbeginsel, van de hoorplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partijen zetten uiteen:

“ ...

Doordat het bestreden besluit stelt dat de aanvraag volgens het gewestplan Mechelen, goedgekeurd bij KB van 5 augustus 1976, gelegen is in een bufferzone. Dat het bestreden besluit stelt dat de aanvraag niet in overeenstemming is met deze planologische bestemming van het gewestplan.

Dat in het bestreden besluit dienaangaande het volgende wordt gesteld:

(...)

Dat in het bestreden besluit dus gesteld wordt dat het gebruik als parking strijdig is met de volgens het gewestplan bestaande bestemming van bufferzone daar bufferzones als groene ruimte dienen te worden ingericht. Dat in het bestreden besluit gesteld wordt dat daarnaast evenmin wordt aangetoond dat het gebruik van de parking dateert van voor het gewestplan dat de bestemming van bufferzone heeft verleend.

Terwijl

Artikel 14.4.5 van het KB van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen aangaande de bufferzones het volgende stelt:

(...)

Een bufferzone is dus een gebied gelegen tussen zones waarvan de functies niet met elkaar te verenigen zijn. Dat artikel 14.4.5 van het KB van 28 december 1972 dus stelt dat de bufferzones ingericht moeten worden als groene ruimte of in hun oorspronkelijke staat moeten worden bewaard. Dat het bestreden besluit er dus ten onrechte vanuit gaat dat de bufferzones ipso facto als groene ruimte moeten worden ingericht.

In dat verband dient artikel 14.4.5 van het KB van 28 december 1972 ook in samenhang te worden gelezen met artikel 1.1.4 VCRO en dat het volgende stelt:

(...)

Artikel 1.1.4 VCRO spreekt dus over het gelijktijdig tegen elkaar afwegen van de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten. In het voorliggende geval dient de bufferzone als buffer tussen de A12 en het woongebied met landelijk karakter georiënteerd langs de Schaafstraat (zie situatieschets, stuk nr. 4). Het betreft dus geen buffergebied dat werd ingesteld tussen het industriegebied en het

achterliggende woongebied - immers is de betreffende bufferzone gelegen tussen de bedrijfsgebouwen van de NV BCS en de NV Haesaerts Intermodal en de A12 - en ligt het woongebied dat afgeschermd moet worden van de A12 achter deze industriezone en dus verder weg van de A12. Tussen het woongebied en het industriegebied is geen buffer voorzien. De bufferzone ligt tussen de A12 en de industriezone.

Hoe de tegenpartij er in haar bestreden besluit dan ook toe komt om te stellen dat de buffer weldegelijk ook werd ingesteld om het industriegebied af te schermen van het woongebied is een volstrekt blote bewering die op geen enkele wijze wordt gestaafd of aannemelijk wordt gemaakt en waarvoor elke feitelijke grondslag dan ook ontbreekt, minstens wordt deze feitelijke grondslag niet in het besluit weergegeven, waardoor tevens de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen in samenhang genomen met het motiveringsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur worden geschonden.

Op grond van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dient immers een besluit met individuele draagwijdte niet alleen de motieven in rechte maar ook de motieven in feite die het besluit schragen te vermelden. Deze motieven moeten tevens afdoende zijn.

Het gebruik van deze zone als parking doet dus geen afbreuk aan de bestemming van bufferzone. De ruimtelijke activiteiten die van elkaar moeten worden gescheiden en ten opzichte van elkaar moeten worden afgewogen zijn immers de verkeersactiviteit op de A12 en de woonfunctie. Welnu, aan geen van beide functies wordt afbreuk gedaan door het (gedeeltelijk) gebruik van de bufferzone als parking voor bedrijven die volledig zoneconform en rechtsgeldig vergund gelegen zijn binnen het industriegebied dat onmiddellijk grenst aan de bufferzone en dat dus ligt tussen de bufferzone en het woongebied.

Dat artikel 4.4.9. § 1 VCRO stelt dat het vergunningverlenende bestuursorgaan bij het verlenen van een stedenbouwkundige vergunning of bij een verkavelingsvergunning in een gebied dat sorteert onder de voorschriften van een plan van aanleg, kan afwijken van de bestemmingsvoorschriften, indien het aangevraagde kan vergund worden op grond van de voor de vergelijkbare categorie of subcategorie van gebiedsaanduiding bepaalde standaardtypebepalingen, vermeld in de bijlage bij het besluit van de Vlaamse Regering van 11 april 2008 tot vaststelling van nadere regels met betrekking tot de vorm en de inhoud van de ruimtelijke uitvoeringsplannen, zoals de tekst ervan vastgelegd is bij het besluit van 11 april 2008.

Dat artikel 8.8 van de bijlage bij het besluit van de Vlaamse Regering van 11 april 2008 tot vaststelling van nadere regels met betrekking tot de vorm en de inhoud van de ruimtelijke uitvoeringsplannen, zoals de tekst ervan vastgelegd is bij het besluit van 11 april 2008, en dat betrekking heeft op de buffergebieden, in dat verband bepaalt dat werken en handelingen met het oog op de aanleg en het onderhoud van de buffer zijn toegelaten met inbegrip van de aanleg van brandwegen in waterdoorlatende verharding indien dit om redenen van brandveiligheid wordt opgelegd of van waterbeheersingswerken.

Dat voor zover de aangebrachte verharding strijdig moet worden geacht met artikel 14.4.5 van het KB van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, dat het bestemmingsvoorschrift inzake de buffergebieden bevat, het vergunbaar is op grond van artikel 8.8 van de bijlage bij het

besluit van de Vlaamse Regering van 11 april 2008 tot vaststelling van nadere regels met betrekking tot de vorm en de inhoud van de ruimtelijke uitvoeringsplannen, zoals de tekst ervan vastgelegd is bij het besluit van 11 april 2008 en op grond van artikel 4.4.9. § 1 VCRO de in deze bijlage vervatte regel dient te worden toegepast.

Dat het immers gaat om een werk dat gesteld wordt met het oog op het onderhoud van de buffer.

Dat de tegenpartij er niet alleen verkeerdelijk vanuit gaat dat een bufferzone ipso facto als groene ruimte moet worden ingericht en verkeerdelijk, op zijn minst zonder de feitelijke grondslag weer te geven, ervan uit gaat dat deze ook werd ingesteld om de industriezone af te schermen van het woongebied maar dat ook moet worden vastgesteld dat tevens de argumentatie die verzoekende partijen voor de deputatie dienaangaande hadden ontwikkeld besluitende tot de overeenstemming met de gewestplanbestemming van bufferzone op generleiwijze in de besluitvorming wordt betrokken of zonder de feitelijke grondslag weer te geven wordt tegengesproken zodat ook om die reden de artikelen 2 en 3 van het de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en het motiveringsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur worden geschonden.

Dat hoewel de overheid, wanneer zij als orgaan van actief bestuur een beslissing neemt niet moet antwoorden op alle argumenten van de rechtsonderhorige, de overheid het verweer van de rechtsonderhorige wel in de motivering moet betrekken. In de motivering moet allereerst worden gewezen op het feit dat de betrokkene werd gehoord, waaraan in casu is voldaan, doch moet vervolgens, indien de overheid het standpunt van de betrokkene niet volgt, het verweer in de besluitvorming worden betrokken. De overheid moet met andere woorden uitleggen waarom zij de argumenten van de rechtsonderhorige niet bijtreedt zonder dat zij in extenso op elk argument dient in te gaan (...). Dat de hoorplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 4.7.23. § 1 VCRO en zoals deze geldt als beginsel van behoorlijk bestuur in samenhang genomen met de motiveringsverplichting, dan ook tevens werd geschonden.

Dat door deze argumentatie niet in de besluitvorming te betrekken de deputatie tevens niet heeft gehandeld zoals het een zorgvuldig handelende overheid betaamt.
...

Beoordeling door de Raad

1.

Het bestreden besluit bevat volgende weigeringsmotieven:

- de aanvraag situeert zich in een gewestplanbestemming 'bufferzone' en is niet in overeenstemming met deze planologische bestemming;
- het advies van het agentschap Wegen en Verkeer is ongunstig en bindend;
- de aanvraag past zich niet in in de omgeving.

In het eerste middel bekritisieren de verzoekende partijen het eerste weigeringsmotief.

2.

Artikel 14, 4.5 van het koninklijk van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, luidt als volgt:

“De bufferzones dienen in hun staat bewaard te worden of als groene ruimte ingericht te worden, om te dienen als overgangsgebied tussen gebieden waarvan de bestemmingen niet met elkaar te verenigen zijn of die ten behoeve van de goede plaatselijke ordening van elkaar moeten gescheiden worden.”

De bufferzones, bedoeld in deze bepaling, maken deel uit van het ‘landelijk gebied’, dat in artikel 2, 4.0 van hetzelfde besluit immers onderverdeeld wordt in agrarische gebieden, bosgebieden, groengebieden, parkgebieden en bufferzones.

De bufferzone, bedoeld in de aangehaalde bepalingen, is een afzonderlijk bestemmingsgebied die de functie heeft van een landelijk overgangsgebied.

3.

De verwerende partij beschrijft de aanvraag als volgt:

“ ...

De aanvraag betreft de regularisatie van een parking.

Het perceel van de aanvraag is gelegen langs de A12 richting Brussel en ten zuiden van het fort van Breendonk en ten noorden van de golf van Puurs.

De onmiddellijke omgeving wordt gekenmerkt door een woongebied met landelijk karakter ten westen van de aanvraag. Ten oosten van de A12 bevindt zich een groot industriegebied voor milieubelastende industrie. Tussen het woongebied en de snelweg en rondom het industriegebied bevinden zich bufferzones.

Het bedrijf van de aanvraag bevindt zich in een kleine strook gebied voor milieubelastende industrie ten westen van de A12. De te regulariseren parkings bevinden zich in de bufferstrook ten noorden daarvan.

Een deel van het perceel werd verhard als parking met een talud, de rest is weiland.

Parking 1 is 23,3m lang en 6,90m breed, parking 2 is 48,09m lang en 6,21m breed. Beide parkings zijn geasfalteerd. Achter de parkings werd een talud aangelegd met lage groenbegroeiing. Het talud achter parking 1 is circa 80cm hoog, het andere circa 1,40m.

...”

De verwerende partij stelt vast dat de aanvraag gelegen is in een bufferzone, hetgeen niet wordt betwist, en besluit daaruit terecht dat het aangevraagde strijdig is met deze planologische bestemming. Het aangevraagde staat immers niet in functie van de bestemming van een landelijke overgangzone.

Artikel 1.1.4 VCRO kan niet anders doen besluiten. Deze bepaling biedt immers geen mogelijkheid om af te wijken van vigerende gewestplanbestemmingen.

4.

De vereisten van de formele motiveringsverplichting zoals die volgen uit de wet van 29 juli 1991 reiken niet zover dat zij een vergunningverlenend bestuursorgaan, dat uitspraak doet in administratief beroep, verplichten tot het punt per punt beantwoorden van de beroepsargumenten. Het volstaat dat de verwerende partij in haar vergunningsbeslissing duidelijk en op afdoende wijze de redenen aangeeft die haar verantwoordt, zodat een belanghebbende zich met kennis van zaken kan verweren tegen de beslissing.

Het motief in de bestreden beslissing dat de aanvraag onverenigbaar is met de bestemming bufferzone is duidelijk en afdoende. De motiveringswet legt geen verplichting op tot het motiveren van de motieven.

Bovendien komt het aan een verzoekende partij toe om de middelen die ze aanvoert in het verzoekschrift in die mate te ontwikkelen dat het voor de verwerende partij en de Raad mogelijk wordt gemaakt kennis te nemen van de precieze strekking ervan. In het eerste middel wordt in het algemeen gesteld dat geen rekening werd gehouden met de beroepsargumentatie van de verzoekende partijen, zonder concreet toe te lichten, in het licht van de aangevoerde schending van “de motiveringsplicht” en het zorgvuldigheidsbeginsel, en rekening houdend met de motieven die zijn uiteengezet in de bestreden beslissing, aan welke argumentatie van de verzoekende partijen geen aandacht zou zijn besteed. Het middelonderdeel is niet voldoende ontwikkeld om ontvankelijk te zijn.

5.

De verzoekende partijen voeren nog aan dat het aangevraagde voor vergunning in aanmerking komt op grond van artikel 4.4.9, § 1 VCRO.

Artikel 4.4.9, § 1 VCRO, zoals gewijzigd bij decreet van 16 juli 2010, bepaalt:

“Het vergunningverlenende bestuursorgaan mag bij het verlenen van een stedenbouwkundige vergunning of een verkavelingsvergunning in een gebied dat sorteert onder de voorschriften van een gewestplan, afwijken van de bestemmingsvoorschriften, indien het aangevraagde kan worden vergund op grond van de voor de vergelijkbare categorie of subcategorie van gebiedsaanduiding bepaalde standaardtypebepalingen, vermeld in de bijlage bij het besluit van de Vlaamse Regering van 11 april 2008 tot vaststelling van nadere regels met betrekking tot de vorm en de inhoud van de ruimtelijke uitvoeringsplannen, zoals de tekst ervan is vastgesteld bij het besluit van 11 april 2008.

Het eerste lid laat geen afwijkingen toe op de voorschriften van het gewestplan die betrekking hebben op de inrichting en het beheer van het gebied.”

Uit deze bepaling volgt dat een handeling die niet in overeenstemming is met de bestemmingsvoorschriften van een gewestplan toch kan worden vergund als de handeling overeenkomstig de op 11 april 2008 door de Vlaamse regering vastgestelde “typevoorschriften voor gewestelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen” voor een vergelijkbaar gebied van een ruimtelijk uitvoeringsplan vergunbaar zou zijn.

Volgens deze bepaling moet er in eerste instantie derhalve sprake zijn van een vergelijkbaar bestemmingsgebied. De typebepaling waar de verzoekende partijen naar verwijzen betreft een bepaling onder de “categorie van gebiedsaanduiding 8. Lijninfrastructuur”, zijnde een gebied dat volgens de standaardtypebepaling bestemd is “voor verkeers- en vervoersinfrastructuur/ wegen-/spoor-/waterweginfrastructuur (te specificeren) en aanhorigheden”. Onder deze gebiedscategorie wordt voorzien in een gebied “8.8. Buffer (overdruk)”. De standaardtypebepaling voor deze subcategorie bepaalt onder meer dat tussen het gebied voor overstap/overslag/diensten bij weginfrastructuur/ diensten bij waterweginfrastructuur en de aangrenzende zones in een buffer wordt voorzien.

De verzoekende partijen tonen niet aan en er kan ook niet ingezien worden hoe een landelijke overgangszone, zoals bepaald in artikel 14, 4.5 van het koninklijk van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen,

vergelijkbaar zou zijn met een buffer in overdruk zoals bepaald in de standaardtypebepaling onder de categorie “lijninfrastructuur”.

6.

Het middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

B. Tweede en derde middel

Standpunt van de partijen

In het tweede middel bekritisieren de verzoekende partijen de beoordeling in de bestreden beslissing van de verenigbaarheid van het aangevraagde met de goede ruimtelijke ordening.

Het derde middel heeft betrekking op het weigeringsmotief in de bestreden beslissing dat het advies van het agentschap Wegen en Verkeer ongunstig is en bindend.

Beoordeling door de Raad

Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de verzoekende partijen er niet in zijn geslaagd om aan te tonen dat de verwerende partij foutief heeft beslist dat het aangevraagde strijdig is met de bestemming van bufferzone. Dit motief volstaat om de bestreden beslissing te dragen.

In het tweede en derde middel oefenen de verzoekende partijen kritiek uit op bijkomende, overvloedige motieven van het bestreden besluit. Het eventueel gegrond bevinden van deze middelen kan niet leiden tot de nietigverklaring van het bestreden besluit.

Het tweede en derde middel zijn onontvankelijk.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het beroep is ontvankelijk maar ongegrond.
2. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, ten laste van de verzoekende partijen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 18 maart 2014, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, vierde kamer, samengesteld uit:

Nathalie DE CLERCQ, voorzitter van de vierde kamer,
met bijstand van

Heidi HUANG, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de vierde kamer,

Heidi HUANG

Nathalie DE CLERCQ